

vydražitele. Pro právní názor, že nárok na něj byl jakýmsi reálním právem spojeným s vlastnictvím k domku, není v zákoně opory. Nárok na sporný pozemek vyvěřal jen z jeho vydržení a že vydržeti může jen ten, kdo je jinak způsobilý k nabývání práv, tedy vydržeti mohou jen — ať už fyzické neb právní — osobnosti, nemůže při jasném ustanovení §§ 18 a 1453 obč. zák. býti pochybným. Vydržitelem nebyl proto pomyslný, v domku čís. 19 ztělesněný právní podmět, nýbrž byli jím dočasní držitelé domku, tedy fyzické osoby, z nichž posledním byl žalobce. Na něho přešlo vydržecí právo jeho předchůdců v držení pozemku jako na bezelstného jich nástupce, od něho však nepřešlo již na žalované, protože oni sporného pozemku vůbec — ani v dražbě — nenabyli, nejsou jeho nástupci v jeho držení a tudíž si také nemohou jako vydražitelé jeho vydržecí dobu započísti. Příklad vydržení služebností, jehož se žalovaní dovolávají, je v podstatě jiný. Tam právě nabývá vydražitel nemovitosti, jejíž držitelé služebnost vykonávali, a může proto jako jejich nástupce za ostatních podmínek zákonem stanovených pro vydržení služebnost vydržeti, i když nebyla v pozemkové knize vyznačena a v důsledku toho také nebylo o tom zmínky v dražebních podmínkách a v odhadním protokole. Marně se také žalovaní k uhájení svého právního názoru dovolávají zásady poctivosti a dobré víry, již v exekčním řízení byl dán výraz novou úpravou § 170 čís. 5 ex. ř. O případ tam upravený tu nejde a jinak platí pro vydražitele ustanovení § 189, druhý odstavec, ex. ř., podle něhož vydražitel nemůže činiti nárok ze správy ani pro nesprávné údaje v dražebních podmínkách nebo ve spisech před dražbou vyloučených. Z všeho toho plyne, že žalovaní vydražili jen domek čís. 19 se stavební plochou č. k. 92 a že si nemohou činiti nárok na sporný pozemek ani z důvodu vydražení ani z důvodu vydržení. Ono ne, protože jej podle průběhu exekčního řízení nevydražili, toto ne, protože nejsou nástupci předchůdců v jeho držení, neboť těmi byli určité osoby, jež byly zároveň vlastníky domku a pozemek zároveň s tímto — a nikoli jen důsledkem tohoto vlastnictví — jedna od druhé nabývaly, rozdílem od žalovaných, již sice nabyli domku, ale nenabyli s ním také pozemku. Za tohoto správného právního nazírání na věc nelze dovolatelům dáti za pravdu, že odvolací rozsudek ji posoudil mylně (§ 503 čís. 4 c. ř. s.).

Čís. 8169.

Bylo-li odvolacím soudem žalobě částečně vyhověno a žalobce podal dovolání do rozsudku odvolacího soudu v celém rozsahu, domáhaje se jeho zrušení, nelze povolití exekuci ani ku vydobytí plnění přisouzeného odvolacím soudem.

(Rozh. ze dne 23. června 1928, R II 198/28.)

Rozsudkem odvolacího soudu bylo žalobě o uznání nemanželského otcovství a o placení výživného vyhověno potud, že bylo přiznáno nezl.

žalobkyni výživné měsíčních 150 Kč. Do tohoto rozsudku podala žalobkyně dovolání, navrhnuvši zrušení celého rozsudku. Návrhu žalobkyně, by byla povolena exekuce k vydobytí výživného 1800 Kč (násobku měsíčního výživného 150 Kč s přísl.) bylo soudem první stolice vyhověno, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Podle předloženého stejnopisu dovolání podala strana vymáhající dovolání proti rozsudku krajského soudu napadnuvši jej v celém rozsahu, tedy i potud, pokud odvolacím soudem bylo přiznáno vymáhající straně na výživném 150 Kč, mezi jiným z důvodu zmatečnosti řízení. Navrženo bylo zrušení tohoto rozsudku krajského soudu. Nelze tedy mluvit o tom, že rozsudek odvolacího soudu jest co do přiznané částky výživného 150 Kč právoplatným, an i v tomto směru byl vymáhající stranou napaden. Není proto rozsudek krajského soudu vykonatelným a nebylo lze exekuci straně vymáhající pro 1800 Kč výživného povolit.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle § 1 čís. 1 ex. ř. jsou exekučním titulem po rozumu tohoto zákona konečné rozsudky a jiné v rozepřích vydané rozsudky civilních soudů, je-li proti nim vyloučen další pořad právní, nebo není-li alespoň propůjčen opravný prostředek, jenž by zastavoval exekuci. Podle § 505 třetí odstavec c. ř. s. staví se včasným podáním dovolání právní moc a vykonatelnost napadeného rozsudku v rozsahu dovolacích návrhů až do vyřízení opravného prostředku, Vymáhající strana opírala exekuční návrh o exekuční titul podle § 1 čís. 1 ex. řádu, totiž o rozsudek krajského jako odvolacího soudu ze dne 25. února 1928, než z tohoto rozsudku dovolala se vymáhající strana sama, napadnuvši jej až na výrok o otcovství v celém rozsahu, navrhovala, aby byl tento rozsudek zrušen, pokud se týče změněn v ten smysl, že se žalobkyni přisuzuje výživné ve výši, jak už soudem první stolice bylo uznáno opětně, nebo aspoň, že se výživné přiznané žalobkyni odvolacím soudem podstatně zvyšuje. Zároveň uplatnila žalobkyně v dovolacím řízení všechny v § 503 c. ř. s. výčetno uvedené důvody dovolací, mezi nimi i zmatečnost podle čís. 9 § 477 c. ř. s. a vadnost řízení odvolacího, o jejichž opodstatněnosti může rozhodovati jenom odvolací soud, jenž rozsudek odvolacího soudu přezkoumá podle § 504 první odstavec c. ř. s. v mezích návrhů v dovolacím řízení. Toto dovolání není dosud vyřízeno dovolacím soudem. Jelikož v této exekuční věci nemůže o dovolacím návrhu a o opodstatněnosti dovolacích důvodů býti rozhodováno, nemůže také v ní ani býti vyřčeno, že vymáhající strana nedomáhá se svým dovolacím návrhem ve skutečnosti zrušení, nýbrž jenom změny odvolacího rozsudku v otázce výše výživného, totiž zvýšení na míru soudem první stolice dovolatelce přiznanou, nebo alespoň vyšší než jak byla dovolatelce přiznána rozsudkem odvolacího soudu, neboť to jsou otázky, o nichž může býti rozhodováno teprve při vyřízení dovolání a pro exekuční věc rozhoduje

jedině ustanovení § 503 třetí odstavec c. ř. s. svrchu citované. Jest totiž podle dovolacího návrhu možno, že dojde k navrhovanému zrušení odvolacího rozsudku ať už z uplatněného důvodu dovolacího zmatečnosti nebo neúplnosti odvolacího řízení. Právem proto poznal rekursní soud, že rozsudek, o který vymáhající strana opírá exekuční návrh, není exekučním titulem a proto právem rozhodl, jak se stalo.

Čís. 8170.

Zněla-li výpověď z nájmu proti dvěma osobám (manželům), avšak námitky podala pouze jedna osoba z nich, jest jen ona stranou rozepře, druhá osoba není společníkem v rozepři a lze ji slyšeti jen jako svědka.

(Rozh. ze dne 23. června 1928, R II 199/28.)

Výpověď z pachtu byla dána manželům Františku a Marii B-ovým, námitky podala jen manželka Marie B-ová. Procesní soud první stolice ponechal výpověď v platnosti. Odvolací soud zrušil rozsudek soudu první stolice a vrátil mu věc, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl. Důvody: Jest opodstatněn uplatňovaný důvod porušení podstatného předpisu procesního práva. V řízení první stolice byl František B. v rozporu s návrhem žalované strany slyšen jako strana. S tímto postupem nelze souhlasiti. Jako svědek přichází v úvahu každá osoba, která není ve sporu účastněna jako procesní strana. Jest to osoba, která má podati vysvětlení o nároku, jenž jí nepřisluší. Při společenství v rozepři jest sice sporno, zda jednotliví společníci mají jako svědci býti slyšeni v případech, v nichž jde o skutečnosti, týkající se výlučně nároku ostatních společníků v rozepři. V tomto případě jedná se však o spor proti Marii B-ové. František B. byl sice spolužalován, avšak spor proti němu skončil již dříve právoplatnou výpovědí v první stolici ze dne 10. února 1928. Má tedy František B. v tomto případě pouze postavení svědka (srovnej: komentáře k § 338 c. ř. s. a zejména Wach: Handbuch I. str. 518).

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Stížnost vytýká odvolacímu soudu, že se nezabýval otázkou společenství v rozepři, a snaží se doličiti, že v souzeném případě jde o společenství v rozepři podle § 11 čís. 1 nebo podle § 14 c. ř. s. Avšak, aby mohla býti řeč o společenství v rozepři, jest nezbytným předpokladem, by několik osob pospolu žalovalo nebo bylo žalováno (§ 11 c. ř. s.). Toho v souzeném případě není. Výpověď zněla ovšem proti oběma manželům Františku a Marii B-ovým. Ale námitky podala jen Marie B-ová. Jen o ní přešlo do té doby nesporné nájemní řízení v řízení sporné, jen k jejím námitkám bylo položiti rok k ústnímu jednání a jen v poměru k ní bylo vypovídající stranu pokládati za žalobkyni a jen ji